

VARGA KATALIN

1928–2011

EGÉRFOGÓ

Mit vehetsz el tőlem, halál?
Talán a meg nem történt jövőt?
Mi meg nem történt, nem enyém,
mi lesz, az még nem én vagyok.
Dallamtalan dal, sejtelem,
csak testetlen kering velem.
Megásatlan kút, rejtelem,
nincs mélye, csobbanása sem.
Utcája, háza délibáb.
Vetetlen kert. Vad tátikát,
szamárkórót se nyit ki rád.
Felállványozott képzelet
keskeny pallóján átvezet,
ringó mélységét észlelem,
meghitt sarkait nem lelem,
mert minden otthon, kényelem
már egy darab múlt. Védelem
a szokás, összetartozás.

Próbáld elvenni múltamat!
Minden foszlánya fennakad
az idő ágán s ott marad.
Túnt kislány-sorsom szendereg,
arany tövis már, nem leled;
kócos magával csendre ült,
mint bolygó, ami kikerült
minden vonzásból s puha űrt
talált, önsúlya pihe-tok
egyhelyben tartja, nem mozog.
Tied egyetlen pillanat,
míg a gyanútlan szív kihagy,
de az a perc sem én vagyok,
enyészetre felmosdatott
alkalom csak, mit elhagyott
az érzelem s az értelem.
Mit vehetsz el tőlem, halál?
Csak az omló húst, vért, inat,
a gyöngyházfényű csontokat.

Varga Katalin augusztus 4-én meghalt. A verset, amit közlünk, 1949-ben, huszonegy éves korában írta.